

Вітер здійнявся надвечір. Він зашемрав піщинками по землі, покотив бадилля перекотиполя з одного краю степу в інший.

Тушканчик Кандибка почув його і прокинувся. У норі було темно, мов смолою намащено. Відгонило затхлістю. Кубельце, збите з осінньої трави, набралось вогкості й збилося ковтяхами. Спати в ньому було наче на шишках. І від того тушканчикові нило все тіло. Та Кандибка не зважав на це. Він був радий, що збудився від довгого сну.

Над норю прошурхав сухоцвіт кмину.

Кандибка скинув із себе важкий колючий коцик. Потроху розім'яв лапки. І заледве підвівся. В голові йому запаморочилося. Тушканчик сперся об стіну, постояв, доки прийшов до тями. А тоді пошкандибав на шарудіння вітру.

Пробка в кінці тунелю щільно закривала вхід. Кандибка кóпнув її. Та йому забракло сил виштовхати затичку. Тоді він наліг на пробку всім тілом. Але вона була незрушна, як гора. Авжеж, восени тушканчик надійно заткнув усі входи, щоб ані холод, ні хижий звір не проникли всередину. Тоді він був такий спритний — аж шугав степом наввипередки з вітром. А тепер заледве тримався на лапах.

Тушканчик облишив марні спроби. Він присів навпочіпки й важко відсапувався.

Треба було придумати щось інше, щоб відкрити вхід. І Кандибка впився в пробку гострими, мов леза, зубами.

Цього разу задубіла глина піддалася. Нею розповзлася довга крива тріщина. Відтак тушканчик просунув у розколину пазурі й відламав від пробки чималий шматок. Кандибка став вгризатися далі — аж за котримсь разом відчув, як глина вивалилася назовні. А в шпарину ввірвалося світло впереміш із вітром. Тушканчик розширив діру, щоб вибратися їм назустріч.

Степ був рудий і порожній. Він стелився за вітром висохлими пасмами ковили. Де-не-де у видолинках сірів іще снігами. І ген-ген за горизонтом переходив у клубовиння хмар.

Так починалася весна.

На небокраї зблиснуло холодне призахідне сонце. Вітер улігся. І степ також принишкнув. Птахи ще не прилетіли, й навколо Кандибки все мовчало. Він дивився, як застигли хмари спроквола танули в імлі. І був єдиною на весь степ живою істотою, яка слухала його тишу.

Останні промені сонця згасали за обрієм. Простигле повітря почало приморожувати хвіст. І в животі в Кандибки загарчало так, немов у ньому розлютувалась згряя вовків. Тушканчик не їв нічого впродовж довгої-предовгої зими. І тепер відчув, як сильно зголоднів. Він враз пригадав, що має в коморі цілий скарб.

Кандибка висмикнув жмут сухою та шаснув до нори. Звернувшись у темряву й бічним ходом спустився до комори.

